

mindede om Tvang og Forfølgelse, uden at hendes Hjerte flammede op. Men Ivans overdrevne Forherligelse af Vennen afkølede hende hurtigt, og det var tilsidst med et Udtryk af Lede, hun hørte paa hans triumferende Forkyndelser.

Da de sad ved Kaffebordet ude paa Terrassen, indfandt Hr. Eybert sig; og i samme Nu forsvandt Onkel Heinrich. Han kunde — som han med en hæslig Sigtelse plejede at sige — »ikke aande samme Luft som den Kviksølvæder.« Ogsaa Nanny gjorde sig inden ret længe usynlig for ikke at komme for sent til sit Stævnemøde, medens Ivan allerede straks efter Bordet var ilet til Posthuset — utaalmodig efter at erfare, om Aftenaviserne skulde indeholde noget om »Falkens« Artikel.

Eybert havde lejet sig en Sommerbolig der i Nærheden og var derfor i denne Tid en daglig Gæst paa »Skovbakken«. Alligevel kom han denne Gang halvt bagpaa Jakobe. Da hun hørte »Flot« gø udenfor Porten, havde hun været overbevist om, at det var Per, der kom. Lige siden hun om Formiddagen læste Artiklen om ham, havde hun ventet ham; hun kunde ikke tænke sig, at han skulde kunne lade Dagen hengaa uden at fremstille sig her med sine friske Lavrbær. Det var derfor med et Udtryk af befriende Overraskelse, at hun saae Eybert træde ind i Haven; og i sin